

[Glistrup]

somhedsskatten er kun for dem, der virkelig kan betale kæmperevisorregninger og har et kæmpebogholderipertentlighedsnaturel, og det er nu engang ikke de mennesker, der kommer ind i dette her. Det er aldeles uvirkeligt at tro, at virksomhedsskatten kan have nogen som helst betydning i forhold til de tre lovforslag, vi befatter os med her.

Men selv om der så kunne opdrives en enkelt endnu ikke uddød repræsentant for racen, måske på Fur eller andre steder i udkanten af skatteministerens valgkreds, hvor man kan sige: Her har vi en af disse rariteter, som både hører under virksomhedsskatten, og for hvem ligningslovens § 28 har betydning, kan det selvfølgelig være interessant for Zoologisk Museum, men ærlig talt ikke af nogen som helst interesse for behandlingen af de lovforslag, som vi befatter os med her.

Når man så går til detaljerne, er indvendingerne lige så dødssyge og umulige og ubrugelige som selve indvendingen mod hovedindholdet. Det, som skatteministeren jo lancerede som sloganet vedrørende § 28, var, at man ikke skal kunne afskrive sig ned under privatforbruget. Kan man se, hvor Ekstra Bladets store typer og Aktuelt glitrer af begejstring for skatteministeren? Det er vel nok noget fælt noget: Man afskriver sig ned under privatforbruget! Man ser disse mennesker, der spiser bøffer og drikker champagne og går i silkekjoler, og hvad der er tale om. Men ak, hvor forskelligt, når man kommer ud i virkelighedens verden. Når man har disse store privatforbrug, er det jo simpelt hen, fordi det er fortrykte eksistenser, der ikke kan formulere sig over for myndighederne, og hvor eventuelt en ondsindet socialdemokratisk ligningskommission siger: Du har nok haft et privatforbrug på 250.000 kr., for du har i hvert tilfælde fået et uægte barn med din kone. Det er en af de måder, man kommer ind under § 28 på, altså fordi man af nogle usaglige, vilkårlige, inappellable skøn fra de lokale ligningskommissioner bliver påduttet et stort privatforbrug, eventuelt fordi man har en stor børneflokk, eller fordi man har megen sygdom – der kan være mange grunde til, at man har et stort privatforbrug – og så siger man: Det skal man ikke kunne afskrive sig ned under. Jamen de mennesker, som først og fremmest slås ihjel af § 28, er jo ungsloven i dansk erhvervsliv. Det er dem, der har nyetableret sig, dem, der har

(107)

iværksat sig, dem, der har store afdragsforpligtelser, og afdrag kan som sagt ikke trækkes fra nogen steder.

Den eneste mulighed, vi har for at forny dansk erhvervsliv, er, at iværksætterne virkelig kan afskrive, så det nytter noget, således at de kan få penge fri til at betale deres afdrag; ellers kvæler vi totalt dansk erhvervsliv og dansk erhvervslivs videre udvikling.

Jamen, sagde man, dette her er skattereformstof, og derfor kan vi ikke gøre noget ved det. Ja, jeg ved da godt, at skatteministeren og de andre medlemmer af regeringspartierne folketingsgrupper hin ulykkesdag i Danmarks historie den 19. juni 1985 hoppede på alle de socialiseringer, som skattereformen indebærer, men det skulle han have ladet være med, og han skal hurtigst muligt se at vikle sig ud af det, hvis ellers han vil sit land det godt.

Jeg har altså intet tilovers vedrørende lovforslag nr. L 34 fra skatteministeren, men jeg har meget tilovers for den socialdemokratiske ordfører, for han sagde jo direkte, at han håbede, tredje gang blev ulykkens gang, og »ulykkens gang« i hans mund betød vel, at han håbede, forslaget blev vedtaget, så det var da i hvert tilfælde en lille smule positivt at have modtaget.

Vi kan så gå til det forslag, der derefter fik næstmest omtale, nemlig det forslag, som vi har tyvstjålet i den radikale urtegård, lovforslag nr. L 36 om at tilbageføre underskud. Det har man jo nede i EF arbejdet så kraftigt for, at får vi det ikke gennemført her i Folketinget, gennemfører de det nede i EF, og så får vi det ind ad døren på den måde. Der hørte vi igen, at Venstre ikke kunne lide det, og det, som Venstres ordfører ikke kunne lide, var, at det er formuleret sådan, at det også kan blive til gavn for bistandsmodtagere og lønmodtagere, hvis de skulle komme i den situation, at de havde en negativ indkomst. Ja, det ville vel nok være forfærdeligt, hvis man også skulle behandle bistandsmodtagere og lønmodtagere rimeligt! Det synes vi altså ikke i Fremskridtspartiet; vi synes, man skal behandle alle mennesker rimeligt, og det eneste rimelige er selvfølgelig, at man, når man har haft en negativ indkomst, skal have den samme behandling af skattevæsenet, hvad enten hr. Niels Helveg Petersen finder det ideologisk interessant eller uinteressant, som hvis man havde en positiv indkomst. Det var vi da i hvert tilfælde enige med folk som Dagmar